

Livstegn i juni, 2023

Det er lenge siden jeg har skrevet til dere nå. Beklager mangelen på livstegn fra meg!

Denne gangen skriver jeg fra Tansen, hvor jeg har vært i møter for Mental Helse prosjektet. Og herfra reiser jeg snart hjemover for en sommerferie i Sverige og Norge. I Tansen ligger søstersykehuset til Okhaldhunga, som også drives av UMN-MDT. Har vært veldig fint å se stedet her.

Møtene har vært nyttige og oppmuntrende. Mental Helse prosjektet gjennomføres på fire områder i Nepal: Bajhang, Kapilvastu, Tansen, og Okhaldhunga. Det er mye som er satt i gang de ulike stedene. Som et tungt bakteppe har vi for ikke lenge siden fått vite om store budsjett-kutt for resten av dette året (-25%), og enda mer for neste år (-50%). Grunnen er at det er mindre enn forventet av midler fra Digni. Kuttene har gjort at ett av prosjektområdene (Kapilvastu) må droppes fra neste år. Noe av arbeidet der vil likevel videreføres med noen av UMN sine egne midler. For Okhaldhungas del har ledelsen gjort beslutninger om å avslutte kontrakten med psykiateren og med psykiatrisk sykepleier. Noen avgjørelser som har vært vanskelig å svelge ... Nå ser det ut som kontakter med et psykiatrisk

sykehus i Kathmandu kanskje kan hjelpe oss med psykiater videre. Be gjerne om visdom og ledelse for dette arbeidet videre. Behovene er store for at det fortsetter.

Her er hele Mental Helse teamet, med representanter fra alle de forskjellige arbeidsområdene.

Vår kjære leder for Samfunnshelse arbeidet, Indra Tamang, gikk av med pensjon på sin 60-års dag tidligere i mai. I hans sted har vi fått en ny leder, Tula Ram Karki, som også skal lede Mental Helse arbeidet videre. Be gjerne, og takk for dem!

Når det gjelder sykepleierskolen hadde vi en stor avslutningsfest for de 40 første avgangstudentene som fullførte studiet i februar. Det har vært et sant privilegium å bli kjent med dem og være med i utdanningen av disse nye sykepleierne.

Her er hele skolen, med alle tre kull og lærere på avskjedsfesten

Det aller første kullet var en 'Special batch', som alle var på stipend fra myndighetene. De hadde et langt studieløp på nesten fire år, pga covid, men stod til slutt med glans! Nå er de spredt rundt omkring i Nepal.

De siste studentene er i gang med sitt tredje år nå. De er et skikkelig fint kull, hjelper hverandre ut og er ivrige på å lære. Be gjerne for dem dette året, at de må kunne modnes og dyktiggjøres som sykepleiere, og at de også må berøres av Guds kjærlighet på dette stedet. Det er dessverre ikke noe nytt å melde om paramedic utdanningen som vi har søkt om å få starte, og heller ingen endringer på reglene for å drive sykepleierskole. Så det ser dessverre ut som dette blir det siste kullet på skolen. I alle fall på en stund.

Jeg har fortalt noen av dere om Dalamu Sherpa som vi hadde gleden av å bli kjent med her i vår. Jeg spurte henne om jeg kunne fortelle historien hennes til dere, og det ville hun gjerne. For to år siden falt hun fra et tre mens hun samlet for til dyra sine, og etter det har hun vært lam fra livet og ned. Denne gangen kom til sykehuset for annen behandling, men så ble det oppdaget at hun var gravid og langt på vei. Dette ville bli hennes fjerde barn. Hun ble derfor værende på mødreventehjemmet ved sykehuset fram mot fødselen. Mannen hennes og den eldste dattera byttet på å være hos henne. Det er lett å bli glad i Dalamu, hun har et driv og en glede i seg som er få forunt. Vi ventet spent på fødselen i mange uker. Så ringte mannen hennes en grytidlig morgen: *Storesøster!! Vi har fått en sønn!!!*

Fødselen hadde gått helt uten komplikasjoner, og den lille gutten var en perfekt liten Sherpa, prikk lik sin mor.

Etter dette har hun holdt kontakten og ringer meg fra tid til annen. Så, sammen med to av vennene

fra kirka, dro jeg på besøk til henne for et par uker siden. Det er utrolig hvordan hun bor med bratte fjellsider alle veier. Med hjelp fra et annet prosjekt sykehuset driver har hun fått hjelp til rullestol, og å organisere hjemmet sitt så hun har tilgang til kjøkkenet og lett kan komme seg inn og ut av huset. Men stort lenger enn det kan hun ikke komme uten at noen bærer henne. For et utrolig livsmot å se hos henne og mannen.

Vi fikk servert ristet mais av Dalamu, mens junior lå og sov i kurven på ryggen til far sin. En kurv som farfar hadde laget. Det er godt de er flere som tar vare på hverandre når livet er mer krevende enn for de fleste. Be gjerne for denne familien. Det er mye som venter dem som småbarnsforeldre og videre.

Jeg var i Kathmandu i flere uker i mars for å fornye visum, en prosess som har tatt lengre tid enn vanlig i år. Mens jeg ventet i Kathmandu, fikk jeg anledning til å jobbe med Strategi Planen for Okhaldhunga Sykehus. Vi hadde hatt flere workshops med ansatte på sykehuset for at alle de forskjellige avdelingene skulle være med i prosessen. Det var spennende å være med på og tenke framover. Å samle det som ble diskutert og kommet fram til inn i ett dokument tok likevel sin tid.

Uansett. Jeg bodde hos forskjellige venner, fikk skrevet det jeg skulle, fikk visumet etter hvert og kunne komme tilbake til Okhaldhunga.

Og så fikk jeg besøk i påska av Mamma og søstra mi Hege med familie. Så fantastisk å kunne dele litt av livet her med dem som jeg er så glad i. Og naboer og venner var ivrige på å treffe dem og invitere.

Her fra starten av en trekking med store og små. Stor stas!

Til slutt: Våre kjære australske venner, Dr John og Sally, skal avslutte i Okhaldhunga tidlig neste år. Dr John er medisinsk koordinator på sykehuset, en viktig og sentral rolle. Om dere vet om en erfaren lege med hjerte for å drive helsearbeid for de fattige, på et vakkert men avsides sted som Okhaldhunga, så sjekk ut umn.org.np for jobb-beskrivelse.

Be gjerne med oss om rett person for denne stillingen.

Alt godt til hver av dere der dere er,
og god sommer!

Liv

Hver uke har vi husfelleskap i Sobru, landsbyen sykehuset ligger i. Her er en av de yngste med sin bestefar i gruppa.